

dryfta frågan om utvidgade lokaler för biblioteket. År 1865 framhöll nämligen bibliotekarien C. G. Styffe i konsistorium, att den tilltagande trängseln och öfriga olägenheter inom bibliotekslokalerna snarast möjligt måste afhjälpas. Han föreslog därför — i anslutning till de af Kungl. Maj:t 1813 stadfästa ritningarna, som upptogo tvenne från hufvudbyggnadens baksida utgående flyglar — att tillsvidare en flygelbyggnad skulle uppföras inrymande läsesal, tidsenliga arbetsrum för bibliotekets personal samt bokmagasin för 100,000 volymer. Samtidigt skulle hela komplexet förses med värmeledning.

Ritningar och kostnadsförslag till en dylik byggnad utarbetades omedelbart af arkitekten P. U. Stenhammar, och konsistorium ingick ännu samma år till Kungl. Maj:t med ansökan om statsanslag. Då trots förnyad ansökan sex år senare ingen proposition i frågan aflåtits, väcktes vid riksdagen 1872 motion om ett anslag på 115,800 rdr., hvilken dock afslogs med motivering, att ärendet tarfvade ytterligare utredning. I riksdagen kände man sig nämligen ej tilltalad af det föreslagna flygelbygget utan ansåg att frågan borde kunna lösas på ett i alla afseenden fördelaktigare sätt genom att hela Carolina Rediviva öfverlämnades till bibliotekets disposition, och universitetet erhöle en solennitetssal på annat håll.

Med anledning häraf uppgjorde arkitekten Stenhammar 1873 ett förslag till en radikal omdaning af biblioteksbyggnadens inre. Enligt detta skulle solennitetssalen förvandlas till bokmagasin, den stora trappan, såsom obehöflig efter festsalens försvinnande, rifvas och ersättas af en mera centralt belägen trappa af betydligt mindre dimensioner samt avant-corpsen därefter inredas till lärum, expeditionslokal och boksalar.

Svårigheten att vid denna tidpunkt skaffa universitetet en annan solennitetssal, samt en stark opinion inom akademiska kretsar för bevarandet af den ståtliga hufvudtrappan, som enligt traditionen ansågs vara en gåfva af byggnadens grundläggare, Karl Johan, förskaffade emellertid detta förslag under de närmaste åren endast föga sympati. I stället framlades ännu en gång det gamla flygelprojektet för riksdagen 1875 blott för att på nytt falla igenom. Året därpå erhöles visserligen ett anslag till värmeledning i biblioteksvåningarna, men byggnadsfrågans lösning ställdes alltjämt på framtiden.

Frammot midten af 1880-talet gjorde sig bibliotekets dåvarande chef Claes Annerstedt till en energisk målsman för byggnadens omgestaltning i enlighet med det af Stenhammar gifna uppslaget. Förhållandena hade då väsentligen ändrats till denna plans favör, ty den praktfulla aulan i nya